

[Hanne Thanning Jacobsen]

Hvad angår de pædagogiske seminarier, er der vel næppe noget område, hvor ministerens og hans partis flotte ord om det nære og det centrale samfund klinger så hult og falsk som her. Siden et enigt Folketing vedtog loven om disse uddannelser i 1970, er der med økonomiske begrundelser i 1973, 1974 og flere gange i 1980'erne, senest i 1986, foretaget ændringer lig med forringelser, der har grebet ind i de frie elementer i disse uddannelser og gjort dem mere og mere centraliserede.

For alle de uddannelser, vi taler om i dag, er det vigtigt for os i SF, at der ikke sker en centralisering, for det første af hensyn til, at uddannelsesstilbudene til de unge fordeles ligeligt landet over, for det andet af hensyn til, at alle dele af landet kan få lærere. Det er jo et faktum, at mange af de uddannede bliver dér, hvor de har læst.

For dem af os, der er helt fortvivlede over at se, hvad arbejdsløshed gør ved mennesker, er det også helt afgørende, at Danmark i de kommende år foruden erhvervspolitiske tiltag satter voldsomt på uddannelse taget i bred forstand – i erkendelse af, at uddannelse ikke er noget, der afsluttes med et bestemt afgrænset skoleforløb, men en livslang udfordring til alle mennesker i fremtidens samfund.

Der ligger utrolig mange opgaver og venter, for at man kan tilgodese det uddannelsesmæssige efterslæb. Der er behov for mange kategorier af efteruddannelser og videreuddannelser for voksne, herunder særlige tilbud til voksne kvinder på enkeltfag og daghøjskoler. Derfor mener vi, at der er brug for flere lærere, flere lærerseminarier og flere lærertyper, end ministeren tror. Vi ved, at der på baggrund af BFU vil blive en tilgang til voksenuddannelserne i midten af 1990'erne. Derfor kunne voksenpædagogikken opprioriteres på mange lærerseminarier og læses som efteruddannelse af mange af de nuværende lærere.

Men selvfølgelig skal seminarierne først og fremmest opfylde de krav, som vi stiller til de mennesker, der skal være medopdragere og undervisere af de kommende generationer. Vi finder, at de mindre institutioner, som seminarierne er i dag, er gode til at skabe et godt pædagogisk miljø.

Det er helt afgørende for både lærer- og pædagoguddannelserne, at de ikke – som dette forslag lægger op til – stagner, men hele tiden

er i en udviklingsproces, som bliver til under påvirkning af den udvikling, der sker i familierne og i samfundet.

Ligesom udviklingsprogrammet for folkeskolen og skolen som lokalt kulturcenter vil stille krav til de kommende års lærere, vil også Folketingets vedtagelse af det sociale udviklingsprogram stille krav til de pædagogiske seminariers uddannelser.

En prognose udarbejdet af Undervisningsministeriet og Socialstyrelsen i samarbejde med faglige institutioner viser, at der vil mangle 4.000 pædagoger i midten af 1990'erne, voksende til 6.000 ved årtusindskiftet, men i sommer blev 1.500 ansøgere, der havde dette område som første prioritet, afvist – mange af dem kvinder, der kun har denne mulighed for en bred mellemuddannelse. Og kommunerne mangler allerede i dag pædagoger, hvilket ses af, at mere end 6.000 stillinger er besat med ikkeuddannede. Derfor er det helt uforståeligt, at 4 af de 25 seminarier nu nedlægges.

Hele sagsforløbet siden den 30. august 1988 har været et afskrækkende eksempel på, hvordan gode kræfter i lokalsamfundene er blevet brugt og misbrugt til at forsvare den ministerielle struktur, der under dække af ordet decentralisering forsøger at centralisere de mellemuddannelser, der er en lang tradition for at have spredt ud over landet. Næppe nogen andre af vore uddannelsessteder har så mange specielle traditioner og er så helt særegent knyttede til en provinsby med dens opland som vore landseminarier. Seminariernes betydning i dansk kulturliv kan ikke overvurderes. I en tid, hvor ministeren og mange med ham er på jagt efter de forsvundne fælles værdier, er det ufatteligt, at nogle af de fornemste formidlere af dansk folkelig kultur og dansk historie skal forsvinde som følge af en fantasiløs procentbesparelse på ministerens konto.

Jeg går ud fra, at det er fremgået, at SF ikke kan medvirke ved disse to lovforslag.

**Hanne Severinsen (V):**

Undervisningsministeriet skal spare, samtidig med at det er nødvendigt, at vi finder ressourcer til at skaffe studiepladser til nye uddannelser med gode beskæftigelsesmuligheder. Også seminariesektoren skal spare, og hvis man skal opnå langsigtede besparelser, er det som hovedregel nødvendigt, at der er flere spor